

*Coneguem
els nostres escriptors*

Maria de la Pau Janer

Maria de la Pau Janer és una de les noves promeses de la literatura catalana. Comença ja a deixar pòsit i a ocupar un lloc en les nostres modestes biblioteques particulars.

Va néixer a Palma de Mallorca l'any 1966.

Darrerament, se'ns presenta com a escriptora i professora d'universitat. L'hem vista en diferents debats televisius, l'hem sentida en tertúlies radiofòniques però, abans de tot això, havia estat guionista de ràdio i de televisió en els programes Temps d'estiu, Voramar, Creació i Qüestions de llengua.

És autora de les narracions Els ulls d'ahir (1988), L'Hora dels eclipsis (premi Andròmina de València, 1989); del conte L'illa d'Omar (premi crítica Serra d'Or al millor llibre juvenil, 1990) i del recull Sense compromís de perversitat, escrit conjuntament amb Miquel de Palol el 1991. Com a estudiosa de la literatura i de les tradicions populars, ha publicat Les rondalles del cicle de l'espòs transformat (premi de Cultura Popular Valeri Serra i Boldú, 1991; i la novel·la de la qual ens ocupem avui, Màrmara.

Màrmara és una bellíssima recreació d'un mite que semblava ja haver esgotat totes les seves possibilitats: la bella i la bèstia. La bella és una jove gironina que es trasllada a Palma de Mallorca per treballar durant tres anys en

El carrer de l'Argenteria, no gaire ample, tot de botigues exposant joies d'or i de plata, amb els mostradors disposats un vora l'altre, com una exposició de filigranes, al cau dels xuetes, una raça dissortada. "Perquè, tanmateix -li assegurava l'àvia quan ella era només una nina-, no som com els altres. I, a més, mai no esperis, sobretot en divendres, res de bo d'un xueta".

L'anell que na Clàudia va perdre era el resultat de tot un trajecte, potser la peça quasi última de la història dels xuetes dedicats a l'art. O, almenys, la més perfecta. Com si l'orfebre s'hagués esforçat durant mitja vida per abocar en l'elaboració de la joia, no només la pròpia habilitat, aquella capacitat de crear bellesa que li espurnejava a la punta dels dits, sinó també tot el que una llarga corrua d'homes de la seva família havia après, molt abans fins i tot de la seva naixença, el llegat que li trameteren i que ell rebé com si fos un do. Una joia sorgida del silenci, feta amb lentitud, delicadíssima. Quan na Clàudia la veié per primer cop va pensar que era un privilegi poder contemplar-la, perquè tenia la lluminositat intorbable de la perfecció. Li havia recordat les estalactites que es formen a l'interior de les coves mallorquines, les grutes subterrànies que travessen la terra, allà on l'aigua torna. Minúsculs degotims cauen, molt a poc a poc, a l'interior de les cavernes on res no neix de sobte ni es perd en un instant. Les gotes d'aigua tenen un component elevat de calç, i això fa que, durant el seu camí en descens, se solidifiquin. És un procés que transcorre sense presses, tanmateix inalterable. Les coves són com llançols brodats; o com joiells que oculten tresors.

l'organització d'exposicions i tota mena de muntatges. Mentre es va situant coneix un artesà xueta més aviat lleig i gran que ha construït una peça d'orfebreria d'una gran bellesa. L'artesà transtornarà tot el seu ordre establert i presumptament controlat. Descobrirà elements imprescindibles del seu passat, viurà nits esbojarradament apassionades, rebrà greus sotragades i a la fi, canviarà definitivament la seva vida. Tots aquests elements ens mantindran lligats al llibre mentre es descabdella tota la història. Per això us aconsello que comenceu la lectura el divendres al capvespre perquè de ben segur que no el podreu deixar.

MERCÈ RABIONET

